

ŠESTÁK

*Oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřiních
číslo 51, vydáno pro vnitřní potřebu - 3.září 2004, nákladem 70 výtisků*

Vedení ŠESTKY od září 2004 ficiálně přebírá po Radkovi Zub. Nebude to mít lehké, laťka je nastavena poměrně vysoko. Radkovi patří obrovský dík (je v tuto chvíli nejdéle sloužícím vůdcem ŠESTKY). A Zubovi přání pevných nervů, vytrvalosti a optimismu.

Malý Petřík - syn Báry a Zuba - prospívá. Proslýchá se, že se dokonce zúčastní HELPU v týmu raněných.

Po velkém úsilí byla v pátek 29.července 2004 na Krajském úřadu ve Zlíně 6 minut před uzávěrkou podána žádost na 14,3 mil Kč pro výstavnu Dětského bezbariérového centra Březiny. Žádost se podávala ve dvojím vyhotovení (originálu a kopii). Jedno vyhotovení obsahovalo mimo údaje pro žádost na CD a papírovou podobu - klasický

Na ŠESTÁKU č.51 se podíleli: Kikina, Brumla, Anita, Dazul, Zub, Janina, Pavůk, Kecka, Irča, Marko Čermák, Mauglí, www.budpripraven.cz, LACHIM spol.s r.o.
Uzávěrka dalšího čísla ŠESTÁKU je 27.9.2004.

Narozeniny v září:

Jery - 13.9.1992
Medvěd - 14.9.1991, Tim - 7.9.
Lukáš - 9. 9., Anita - 26.9.1981

kancelářský šanon, který obsahoval 9 cm fascikl papírů. Vše muselo být zabaleno a zapečetěno. Romitů spolu s Dazulem hodnotili poslední okamžiky jako z akčního filmu. Vyrozumění o tom, zda bude naše žádost uspokojena budeme vědět v průběhu října.

Sbírka v Anglii na pomoc výstavby Březin neusnula. Díky nezištné skautské pomoci Michálka, Lídy, Opa a Tarzana se naše „propagační“ nástěnka o Březinách skutečně dostala do Cantenbury, kde proběhl evropský sraz oldskautů. Dostali jsme i pár fotografií „z místa činu“ pod názvem „Kateřinice display in Canterbury Euro IFSG“. Z Anglie přišla i první nabídka na zakoupení dětské skluzavky pro Březiny.

Vzpomínka

(Dazul) Vzpomínka - je mi asi tak o 28 let mihn a ležím večer v posteli. Pro hloubavé - je zřejmě rok 1976. Poměrně bezvýznamný datum. Pomínu-li to, že před 8 lety nás „osvobodila“ Rudá armáda. Jenže v té posteli, která je v jedné ze dvou místností domečku postaveného z vepřovic (nepálené cihly), ležíme čtyři - tatínek, já a moje dvě mladší sestry. Maminka má v tuto chvíli nějakou práci v kuchyni (to je ta druhá zděná místnost našeho domku v Kateřinách - č.p. 215). Je to vzácná cvilka. Tak vzácná či zvlášť, že se mi i po těch letech neustále vybavuje. Tatínek zpola přikryt peřinou, vyslyšel naše prosby a čte nám Rychlé šípy. Sestry leží po jeho bocích a já mám hlavu u jejich nohou. Narozdíl od sester už umím poměrně obstojně číst a znám ty tři odrbané sešity (I.díl červený, II.díl modrý a III.díl zelený) včetně obrázků téměř nazpaměť. Tatínek čte zrovna z toho III.dílu, který patří k mým nejméně oblíbeným. Jednak v naší odrbané knize začíná až stranou 9 („Rychlé šípy“ u výbuchu patrony) a navíc jsou ty obrázky „nějaké“ divné. Ségra Lenka je ale spokojená, protože tyhle obrázky jsou pro ni ty nejlepší. A tenhle příběh se jmenuje „Rychlé šípy nikdo nedoběhne“. Tatínka zmáhá po celodenní šichtě spánek (je klempíř-pokryvač a celý den tráví v úmorné práci na střeších - tam jej taky za 28 let po tomto okamžiku zastihne smrtelná mozková příhoda) a tak občas čte i to co v komixových

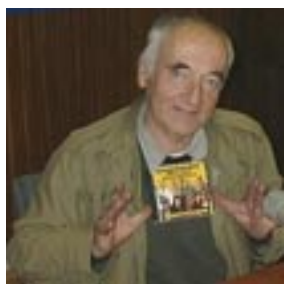
bublínkách není. Ale na nás si nepřijde - všichni tři jej sborově opravujeme. Během těch let jsem si i já nakonec oblíbil ten poslední svazek RŠ. Ty kresby byly ze všech těch stylů takové nejmíň staromódní.

Za čas se ilustrace Marka Čermáka (tak se onen kreslíř III.dílu RŠ jmenuje) pro mne staly symbolem romantiky a garantem jakési solidnosti (přece by takový kreslíř neilustroval nějakou „kravinu“). Jednu dobu jsem dokonce podlehl mánii a jeho ilustrace sbíral. Viděl jsem desítky skautských kluboven jímž na stěnách vévodila kresba, z níž bylo patrné, že se „oddílový malíř zjevně inspiroval obrázkem Marka Čermáka. Těch PéeFek, zvaldel, upomínkových kartiček, camrátek, Byl jsem rád, že jsem objevil spoustu dalších lidí, pro které je Marko Čermák pojem a legenda stejně jako třeba Foglar, Burian, Zapletal, Krum,

Možná i tyhle obrázky byly jednou z těch drobností, které mne přivedly mezi skauty a vandraky. Vidím-li jeho ilustraci, většinou se mi neopomene vybavit ta chvíle pohody a bezpečí v posteli u předčítání Rychlých šípů.

Přemýšlím o tom, zda by mi tatínek (stejný ročník jako M.Č.) tehdy před těmi 28 lety věřil, že jednou v podobných bublínkách od stejného kreslíře bude napsáno slovo „kateřiničtí skauti“. Nevím. Každopádně - moje sestra tomu uvěřila až jsem ji odpřisáhl, že se nejedná o graficko-počítačovou montáž.

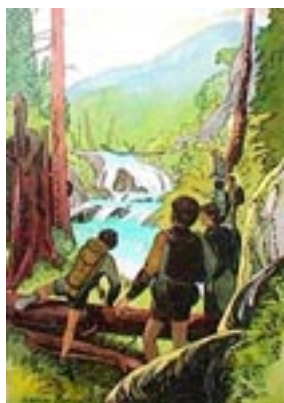

MARKO ČERMÁK (14.2.1940)

Vystudoval Výtvarnou školu v Praze a pak pedagogickou fakultu UK obor Výtvarná výchova u prof. Cyrila Boudy. Začínal jako propagační výtvarník. Mimo kreslení je znám jako hudebník - banjista. Mnoho let hrál ve skupině Greenhorns - Zelenáči a ve vlastní skupině Paběrky. V roce 1968 zvítězil v konkurzu časopisu Skaut-Junák na pokračování seriálu Rychlé šípy po zemřelém Janu Fischerovi. V následujících třech letech nakreslil 103* pokračování a navíc i převedl do komiksové podoby další tři foglarovky. Mimo to spolupracoval s řadou časopisů pro mládež, pro které kreslil další seriály (nejznámější je Modrá pětka - příběhy družiny pionýrského oddílu). Ve skautských časopisech patří Marko Čermák k jakýmsi kmenovým kreslířům. Pro nakladatelství Olympia ilustroval většinu nových vydání Jaroslava Foglara. Mimo jiné ilustroval i „Spolek správných romantiků“ - knihu, která byla vydána díky vsetínské Nadaci FONS (tatáž prapůvodně zakoupila pro naše středisko karlovickou Bařinku).

Domnívám se, že znát jméno Marko Čermáka patří ke stejným „skautským“ a trampským znalostem stejně jako se sluší znát jména Foglar, Seton, Zapletal, Nevrlý, Krum, Burian, ...

** všímavým jistě neujde že v příběhu z HELPU vystupují i postavičky nápadně připomínající legendární Rychlé šípy*

Bud' připraven!

Co když se na mne řítí pes a zuřivě štěká?

- rozhodně neutíkat, pes je pravděpodobně rychlejší
- raději se k němu otočit čelem a zkusit ho okřiknout
- sebrat kámen nebo hůl
- někdy stačí jen naznačit, že chceme po psovi něco hodit
- jindy to musíme opravdu udělat
- ne vždy to zabere

Co když mne pes kousne?

- pokud je rána malá a příliš nekrvácí, ránu vymýt několikrát za sebou čistou vodou a mýdlem
- ránu překrýt čistým obvazem
- pokud rána silně krvácí, přednostně zastavit krvácení
- vyhledat lékaře
- při kousnutí jakýmkoli zvířetem hrozí postiženému infekce a především vzteklinu
- je třeba kontaktovat majitele psa a zjistit, zda je pes očkovan proti vzteklině

· majitel musí dát psa na veterinární vyšetření a poskytnout doklad o tom, že pes je zdravý

· pokud majitele nenajdeme, nebo je pes nemocný, je potřeba okamžitě vyhledat lékaře

Když se nakazím vzteklinou, budu opravdu vzteklý?

· vztekly možná ne, ale smrtelně nemocný, dosud nebyl popsán vyléčený případ

· nemoc se projeví za 14 dní až půl roku

· vzteklinou může být nakaženo každé zvíře, např. liška, pes, kočka, veverka, dokonce i kůň či netopýr

· vzteklina se přenáší slinami

· nakažená zvířata silně sliní, ztrácí plachost a přibližují se k lidem a lidským sídlům

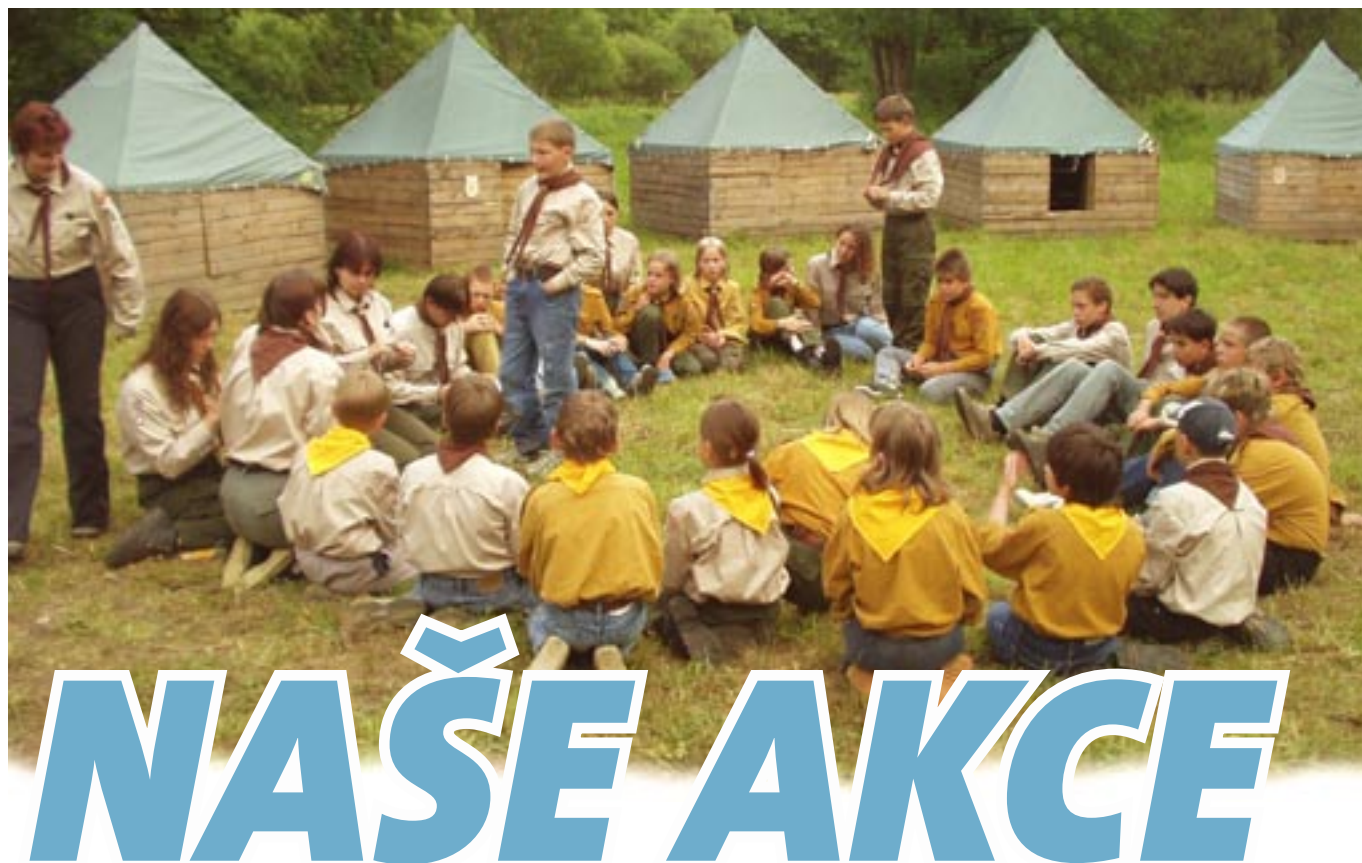
· je třeba se jim vyhnout velkým obloukem

· nikdy také nesahat na uhynulá zvířata, která najdeme v přírodě

· jestliže nás nějaké zvíře kousne nebo poškrábe, je třeba vyhledat lékaře

· pokud je to zvíře žijící s člověkem, je třeba najít majitele a zajistit veterinární vyšetření

(Pavúk - Pája) Ve středu 28.7. se uskutečnilo 2. (když nepočítám zkoušení) letní kino. Když bylo vše nachystané a všichni si našli nějaké místo kde by se mohli uvelebit začalo se vybírat co se má promítat. Na výběr byly filmy jako třeba ČERT VÍ PROČ, HARRY POTTER A KÁMEN MUDRCŮ, HARRY POTTER A TAJEMNÁ KOMNATA, MEZI NÁMI DĚVČATY a možná ještě další už si moc nevzpomínám.

Většina hlasovala pro Harry Potter a kámen mudrců. A tak se začal promítat 2. hodinový film. Asi po 30 minutách promítání přišli další diváci, ale nikdo si jich moc nevšímal. Když film skončil všichni kromě Cipíška a Janiny se odebrali domů (Cipíšek a Janina šli spát k nám domů) a v malé vesničce jménem Kateřince byl zase klid.

(Dazul) Historicky první několika denní akce na našem středisku, kde spolu jeli na vodu roveři i oldskauti. Náladu naprosto pohodová, akce fyzicky nenáročná, počasí jako z reklamních katalogů cestovních kancelářů. Ze Šestky jsme na Dunajské rameno vyrazili 4 - Kecka, Miris, Fanta a já. Dohromady nás na 3 plavidlech (2 rafty a pálava) jelo 14. Páteční večer jsme dorazili do vesnice s nádherným jménem Dobrohošť. Stany jsme postavili před protipodvodňovým valem, pár metrů od břehu slepého dunajského ramena.

Dali jsme těm slepým ramenům Dunaje před nějakými 15 lety název AMAZONIE, protože když jsme jimi proplouvali prvně, probíjeli jsme se zarostlými vodními stezkami a měli jsme panický strach ze stromových užovek, které tu údajně žily. Nikdy jsem na Amazonce neplul, ale tak nějak si tu krajinu představuju. Tady na této části Dunaje je iluze dokonalá. Tak dokonalá, že čekáš každou chvíli, kdy se vynoří nějaká anakonda, která tě stáhne pod hladinu.

Tehdáž ještě nebylo napuštěné Gabčíkovo a tak jsme proplouvali i horní (a bohužel i hezčí) polovinu ramena, která se dnes nachází pod monotónní hladinou vodního díla.

Ale i tak naše letošní putování stálo za to.

(Kecka) Vyjíždíme dřív protože naši chlapci jedou na rodinný nákup aspoň to tak vypadalo..... Chvilku poletujeme po Vsetíně po obchodech a pak frčíme na středisko, kde ještě nikdo není a tak papáme nanukáč... Za chvíli už tu jsou všichni. Nakonec jsme

se dohodli že pojedeme čtyřma autama. My vyrážíme naší černou Lachimáckou stíhačkou ve složení: Mira, Radim, Mája a já. Cesta nám trvala hodně dlouho a párkrát jsme i zabloudili. Navštívili jsme místní Slovenský Kaufland (ale jen wc...). Nakonec jsme se nějak z toho města vymotali a dohonili zbytek aut. Udělali jsme malou zastávku u melounů. To byste nevěřili co jsme viděli??? Plnou vlečku až k prasknutí melounů - aspoň mě vypadly málem oči z důlku...

Dorážíme na místo a ani se nám nechce z auta, protože venek je zamořen komáry. Všeci sa hned oblékajú, sprejujú proti komárom - stejně to nemá cenu dožraní jsme jak aj tak. Ještě nafukujem lodě, stavíme stany, vaříme večeru.

Ráno vyjíždíme po takovém zajímavém úseku který stejně za chvíli končí a musíme přenášet. Frčíme si to na lodích krajinou která vypadá jak Džungle. No cestu potkáváme orla, jakéhosi hada, keř ostružin, no a tak různě. Bylo tam pěkně až na ty komáry, ale co mě víc šťvalo byl náš ucházející raft. No, asi ten kdo má na starost lodě sa na to vyflágl a nezalepil díry. Jedeme dva rafty a jedna pálava. Samozřejmě - kdo jiný než naši ogaři jedou na pálavě. Na jednom raftu Papučáři a na druhém samé baby. Cestou jsme sa kupali v krásné hrázi potom v rybníce a v řece no prostě tam kde byla voda. Cestou jsme sa zastavili aj v hospodě - na zmrzku. Někteří jedou ještě na Senec někteří už odjíždí dom.

Kdo je můj RS kruh

(Kikina)

...Půjčila jsi mi lžičku,
vzal jsi mi batoh,
dal jsi mi napít první,
důvěřovala jsi mi,
opřel ses o mě,
pochopil jsi můj pohled,
vzal jsi mi kytaru,
plakala jsi se mnou,
svěřil ses mi,
naslouchal jsi mi,
byly ti příjemné moje
ruce,
mlčeli jsme spolu,
bylo nám smutno,
nabídl jsi mi svetr,
vzala jsi mě za ruku,
dívali jsme se na hvězdy,
počkal jsi na mě,
usmál ses,
zpívala jsi se mnou,
věděl jsi, na koho myslím,
rozdělila ses,
věřil jsi mi,
neskrýval jsi své slzy...

(Dazul) Díky iniciativě Kotěte (vůdkyně 1. dívčího) se na Bařince konal malý roverský tábor pro všechny zájemce napříč všemi oddíly našeho střediska. Ze ŠESTKY se jej účastnili - Miris, Fanta, Chytrý, Kikina a Kecka.

(Kecka) Zahájení proběhlo v 16:06 hod. na které jsme samozřejmě nebyli. Vyjždíme kolem dvou a drkotáme se vlakem. Cestou sníme půlku melounu a Radim nám předčítá jazykolamy v Maximu...

Na Bařinku jdeme jako vždy pěšo. Naši dva chlapci se někde zdrželi a tak je čekáme u Románků. Pomalu se šepí a mé oči už tak dobře nevidí, ale Fantovy oranžové kraťase poznám všude. Pomalu ale jistě sa škrábem do kopca. Konečně jsme u Bařinky a v chatě nikdo nikde, ale u ohňa je veselo. Přicházíme jako noční návštěvníci zhazujem batohy a sedáme k ohni kde na nás čeká večera (špekáčky). Fanta jako správný gentleman nám opáká špekáček. Chvilu sa ještě kecalo a trochu zpívalo a potom sa šlo do hajan. Na nás už toho místa nahoře moc nezbylo a tak jsme někteří spali dole. Naším nočním sídlem se stala podlaha u Kamen. Každá noc byla vzrušující, protože náš Fanta hlava nehlava sa v noci vrtěl a vrtěl, že sa nedalo spát. Ráno místo, aby každý byl na svojem místě každý spal úplně jinak já natlačená na rohu stolu, Kika někde až u kamen Fanta si pohodlně zabral celý prostředek. Ráno je budíček asi tak v osum. Snídaně a jde se makat na tej chajdě, co sa zaím nerýsuje...

Rozdělili jsme sa do niekoľik skupin na prácu někdo šel zdit, někdo ořezávat kůru ze stromu, někdo na dřevo...

Asi tak 15 minut čekáme na naše hochy a ti někde (v kuchyni). A tak berem pilu, sekýru a vyrážíme na stromy samy. No, nechtěla bych být dřevorubcem, protože jen takový malý stromek nám dal zabrat.

Konečně přichází ogaři a jdou řezat stromy a my je oklešťujem a zbytek ogarů je nosí k chatě, a takto pracujem a pracujem až sa nám řeklo, že to stačí. A tak jsme šli, tedy, snažili jsme sa dostat nějak

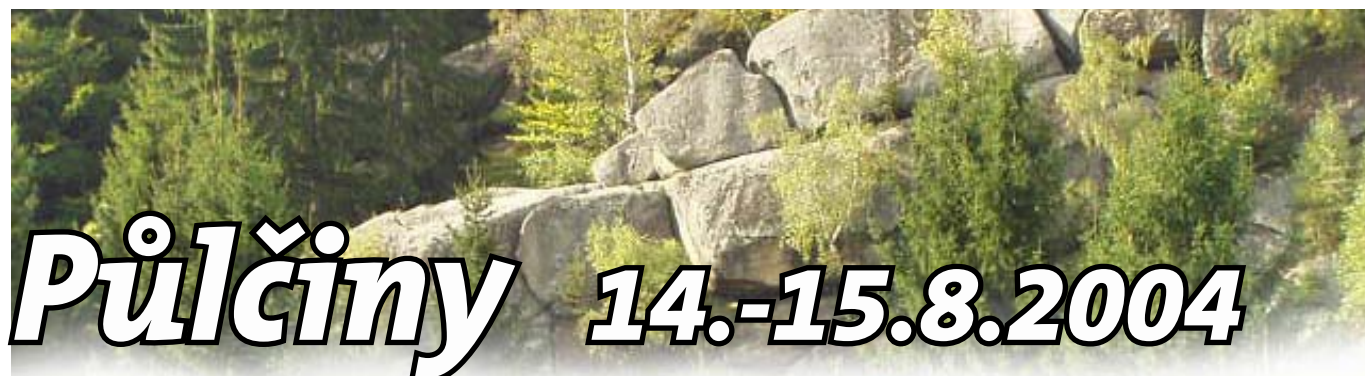
kůru z klád které jsme natahali. Pracujem až do večera. Večer hrajeme Krtkovu sbližovací hru „Vláček přátelství“, která sa líbila všem a doporučuju ji nezadaným osobám...

Ráno byl budíček asi tak v 9. Posnídali jsme a šli ven kde byla hra. Měli jsme utvořit skupinky po pěti lidech. Byli jsme čtyři (Fanta, Kika, Chytrý a já), protože Mira včera stoupl na hřebík, když dělali s Fantu podbití na chodbě. A tak se k nám přidala Jája. Dostali jsme kruh o průměru cca 4cm a ten symbolizoval náš kmen a na kruh jsme přivázali 5 provázku které byly naše ruce a našim úkolem bylo co nejrychleji aniž by nám spadl míček uprostřed kroužku se dostat na určené místo, kde nás čekal nový člen. A znáte to - kdo dřív přijde, ten dřív bere... Nějak jsme sa tam doplazili - raz nám to spadlo, ale našemu novému členu jsme byli nejbližší. Potom jsme dostali za úkol sepsat myšlenky o RS kmeni. Potom jsme se vydali na Karlovickou pouť. Šli jsme pěšky, chvíli po ní cestou a potom jsme museli na asfaltku. Na pouti jsme sa šli kolotočovat na velké heblo - ani nevím jak sa

to menovalo, ale bylo to supr, ale trošku nás odradila jedna paní, která sa při ukončení jízdy pohlídkala...

Potom jsme s Kikinou koupili Mirovi perník, který byl tvaru červeného telebbblis a Radim a Ondra mu koupili perníkový pullitr. Večer se debatovalo u ohně. V pondělí ráno nám ogaři přichystali romantickou snídani pro všechny cerry v chatě. Donesli nám až pod nos kyticu, čajik a vánočku s nugetou. Všechny jsme se divily, ale bylo to nádherné...

Potm jsme šli hrát hru, která trvala asi 3 hodky. Byla to velká bojovka o tyčky. No všechny jsme sa dotýsali šiškami a bylo nám dobře. Na pozdější oběd jsme měli růžovou kašu s jakýmsi masem. Potom byl dlouhý odpočinek a začalo jakésik tvoření jakejsik obludy. Ale u toho jsme my tři (Kiki, Ondra a já) nebyli, protože jsme jeli o den dřív dom a dobrovázal nás Rampa. Na Vsetíně nám zavřeli cukrárnu, tak jsme si koupili v trafice tatranky a na nádrú čokoládu a byli jsme spokojeni při čekání na autobus. Zbytek lidí tam ještě byli až do úterý do oběda.

(Janina) Výprava začala jako obvykle srazem u kina v 7:00 hodin, ale byla taková zvláštní.. Byla totiž prázdninová a bylo nás na ní jenom pět. (Vápno, Očko, Cipísek, Já, Kača, která mě prosila ať ji vezmeme sebou). Byl to spíš takový rodinný výlet. Nebylo nijak moc krásně, ale zatím nepršelo, a tak jsme se plni optimismu vydali na „výlet“. Hodný pan řidič nám zastavil u vlakového nádraží, a tak jsme všechno v pohodě stihli. Od vlaku jsme šli po hlavní cestě, protože mě přesvědčili, že je nezbytně nutné jít si něco koupit do hospody. (něco sladkého). Vzhledem k tomu, že jsme chtěli původně na Pulčinách přespát, měli jsme velké a těžké, přetěžké batohy, museli jsme často zastavovat a odpočívat. Ogaři mě přesvědčovali jací jsou to šikovní chlapi, a že sa o ně cerry budů ještě bít a o další podobných pravdách. Po asi 2 – 3 hodinách jsme se konečně dohrabali na vyhlídku. Udělali jsme zápis do vrcholové kroniky a pak to začalo. Po drobném mrhnutí přišel ten den první velký slejvák. Opatrně jsme přešli dolů a pod převisem jsme si povídali a historii Pulčinského hradu, jeho dobývání a o době, kdy byl postaven. Zachvěli bylo po dešti, zazpívali jsme si – „Voláme sluníčko haló“, a doufali, že nám to bezdeštné počasí chvíli vydrží. Počasí vydrželo, tak jsme šli prozkoumávat skály. Ogaři vylezli na

kdejaká kámen.. Zahráli jsme si hry, některé i nové, které jsme sami vymysleli. Posvačili jsme chleba s paštiků a šli jme dál. Prolezli jsme tzv. Severní stranu a došli k Anconě, kde ogaři objevili výbornů houpací kládu. Tak jsme se houpali a hráli slovní fotbal a houpali a hráli hry, až jsme dostali hlad. Ogaři a Kača nachystali oheň a já jsme jim za to uvařila něco mezi obědem a večerí. Bylo to naše oblíbené rizoto. Teda vlastně ne rizoto, ale maso z konzervy a vařená rýže smíchaná dohromady. Když jsme se najedli a dostatečně se vyblbli šli jsme pomalu na vlak. Ještě několikrát jsme cestou zmokli, ale nám to nevadilo. Na nádraží nás měl dovést Očko, sice cestou asi šestkrát málem špatně odbočil, ale vlak jsme stihli, ještě jsme si stihli zahrát nějaké hry. Sobotní večer byl veselý, protože Očko slavil své 12 – té narozeniny, a tak jsme si udělali malou žranici. Spát jsme šli pozdě, ale za to jsme si ráno pospali, Kača nám na snídani nachystala chleba s máslem a marmeládou a tak se nám vstávalo dobře. Dopoledne jsme společně uklidili a na kopci si ještě chvíli házeli létajícím talířem. Těsně před obědem jsme se rozešli domů, abychom stihli nedělní obídek... Brzo už začne škola (vlastně v době vydání Šestáku už do školy chodíte) a tak jsem ráda, že jsme alespoň tu jednu výpravu stihli, myslím, že nám na ní bylo dobře.

(Anita) Máme před sebou osmi hodinovou cestu vlakem do Českých Budějovic, zpříjemnila nám ji ovšem cena 360 Kč pro dva lidi a kola, tak se nám sedí líp.

Ještě jsme ani nevyjeli a Radek má problém s kolem, teda s nějakým šroubem, tak ho sháníme v Českém Krumlově, pak mám já defekt na taškách a nakonec se Radkovi rozpadly sluneční brýle ty na poslední chvíli kupujeme ve Vyšším Brodě.

Trošku jsme si pojezdili po Šumavě, v každém kopci, který v tom vedru šlapeme nahoru si říkám ať už jedeme tu rovinku podél Dunaje...

V úterý odpoledne se v Linci trefujeme na stezku, kousek za Lincem smýváme tří denní špínu v přírodním koupališti.

Šlapeme na Mauthausen, všechny cesty od Dunaje vedou do kopce, pod kopcem u cedule je památník – několik řad hlav, i v tom vedru vám přeletí mráz po zádech.

Spíme, kde se zadaří (kempy stojí kolem 3 Eur + sprcha), jednou spíme i v kempu - v Melku, ale teda zadarmo (česká povaha se nezapře).

Podél celé stezky je plno památek, takže si můžete vybrat co chcete vidět a stezka vede po obou březích Dunaje, dá se přejíždět po mostech nebo převozem, stál nás každého 2 Eura, stejně jako chleba, nejlevnější nás stál 1,40 Eu ale běžná cena je 2,60 – 3 Eura.

Jedeme směrem na Durnstein, zase je šílené vedro, projíždíme vinařskou oblastí. Všude je plno meruněk, ale zrovna v každém sadu je musí někdo obírat... V Durnsteinu jsou uličky podobné naší Zlaté uličce v Praze, tak si s tím kolem připadáte jako obr.

Jsme ve Vídni, chtěli jsme se podívat i po památkách, ale značení je tu poněkud zmatené, ale nakonec se trefíme a stojíme před Hofburkem. Zastavuje nás nějaký pán a znaleckým okem odhaduje „Vy jste Češi, že?“ nevím sice jak to poznal, protože zase tak hrozně jsme nevypadali, nabalení jsme byli taky slušně, jezdili i horší... Pak z něho vypadlo, že jeho manželka je z Čech a ještě mají v rodině Maďarku, tak jsme si

povykládali.

Po Vídni se na kole jezdí perfektně, mají tu všude stezky a semaforey pro kola.

Když už jsme tady, tak samozřejmě neprojde okolo Prateru bez povšimnutí, zaparkujeme kola, radši je zamykáme a jdeme řídit. Obří kolo nás sice vyšlo každého na 7,5 Eura, ale nejděte na něho... Pak si ještě zkusíme horskou dráhu na vodě, málem jsem přišla o brýle a doklady, ale „příjemně nás šimralo okolo žaludku“...

Vyrážíme směrem na Bratislavu, přejíždíme most, jedeme, kocháme se pohledem na Dunaj a najednou máme okolo sebe samé naháče každého věku, proti nám jede na kole asi tak 70-ti letý pán, taky nahatý. Jeli jsme docela dlouho, všude snědí naháči... Pak jsme si všimli, že vede ještě jedna stezka přímo nad námi, tak jsme vynesli kola po schodech a jeli radši po ní, protože konec naháčů byl v nedohlednu.

Projíždíme Dunajským národním parkem, přidá se k nám nějaký pán, tak nám vykládá, jak se žije ve Vídni, že je v důchodu, že nás určitě bolí zadek a nohy (tentokrát se teda nezmínil o žádném hříbu).

Spíme v národním parku a že tam nemáme co dělat, tak se do nás pustili komáři – nemilosrdně...

Celou dobu jsme měli nádherné počasí, zmokli jsme až na trase Jablůnka – Ratiboř. Neměli jsme žádný defekt, přehazovačka se Radkovi rozpadla až pod „Snozem“, a vezli jsme s sebou duši o několik cm kratší...

Lipno

12.-15.8.2004

(Irča) Druhý prázdninový pokus o vodáckou osvětu naší rodiny dopadl z našeho pohledu trochu líp. Tedy aby bylo jasno, teď jsme si to užili a opravdu vychutnali, i když to tak ze začátku nevypadalo. Klasicky bylo celý týden krásně a horko, jen co jsme se přestali péct v autě a vystoupili z auta, nějak podivně se zatáhlo a začala docela dobrá bouřka. Ale popořádku.

V Budějovicích jsme nabrali do auta Želvu (rozuměj skautského správce Komárova), který nám ukázal legendární Valchu, a potom nás navigoval k Lipnu. Převzali jsme si lodičky plachetničky (školní třídy Optimist) a Dazul vezl Želvu zpět do Budějovic. Já s dětmi vyrazila do místního „centra“ zažít noční život. Ten tam sice nebyl nic moc, ale zato jsme si dali skoro nejdražší vodu v mém životě. Vlezli jsme totiž do první hospody na sodovku. Asi to byla hospoda jen pro západní spoluobčany (jsme přece v Unii a jsme si rovni). Bonaqua 3 dcl tam stála 35.-. Šla jsem do kolen. Naštěstí si potom účtoval jen 15.- - prý má pro Čechy jiné ceny. Už jsem pak nenašla odvahu vlézt do žádné hospody. Museli jsme vzít zavděk bagetkám, které jsem prozíravě koupila na benzince.

Pak se strhla ta hrozná bouřka. Hrozná a krásná zároveň. Blesky létali nad Lipnem a osvětlovali hladinu plnou vysokých vln. Vítr, ničím nezdržován, burácel do chatky, kde jsme spali. Větve stromů mlátily do střechy, takže to vypadalo, že tam někdo chodí. Ke všemu jsem zjistila, že signál na mobil tam opravdu není. Divím se, že kluci usnuli. Pozorovala jsem ten boj přírody chvilkami s napětím, chvilkami s radostí.

Ráno bylo pošmourné, ale i slunečno. Nebyla zima, takže Dazul vyrazil na loď. Vlny byly obrovské – asi 30 – 40 cm. Já jsem se docela bála, takže jsem si to nechtěla ani zkusit. Dazul se docela vyžíval. Plachtil si to po Lipně jako zkušený jachtař. A já se pořád bála. Nakonec nejodvážnější byl Pája, který s Dazulem jel. Docela jim to šlo. Zdenda to vyzkoušel taky, ale je spíš po mě. Taky se bál. Pak

už raději nechtěl jezdit nikdo, protože ty vlny byly fakt velké a vítr tak silný.

Odpoledne jsme se zajeli podívat na vápencové lomy. Bylo to sice oplocené a pravděpodobně tam byl i zakázaný přístup, ale nikdo to nehlídal a chodníčky byly vyšlapané a ploty roztříhané, tak jsme tam vlezli. Náhle. Neumím to popsat, tak se podívejte na fotky, třeba tu k tomu Dazul nějaké dá. Pokud ne, stavte se za mnou na obchod, já je tam mám.

Našli jsme si docela malou hospůdku a že si dáme něco k večeři. Bylo mi divné, proč u toho parkoviště, kde jsme zastavili, blikali dvě pronikavě červené srdce, ale neříkala jsem nic. Dazul přece ví, co dělá. A když mě nedal ani za 12 velbloudů, třeba to teď taky přečkám ve zdraví. Přečkali jsme to všichni, hospůdku byla ve vedlejším baráku.

Druhý den nebylo počasí o nic lepší, ba naopak zdálo se mi, že vlny trochu povyroستly. Dazul nás donutil sednout na větší plachetnici pro 5 lidíček. Prý už to umí, tak nás proveze. Byla ve mně malá dušička. Vestu připlou až u krku, křečovitě sevřené pěsti, vypluli jsme. Asi ten nahoře vyslyšel moje úpěnlivé volání a ulomil na ráhnu nějakou součástku, bez které nešlo plout. HURÁ!!! Takže zase plachtil jen Dazul a my se šli projít. Odpoledne jsme se zajeli podívat na Čertovy proudy. To jsem kdysi jako mladá nezkušená a důvěřivá vodačka při vypouštění Lipna chtěla sjet s Jardou Česnekem na Matyldě (to je speciální nafukovací loď, která nejde převrátit), ale nějak se to zvrtilo a trochu jsme pluli a moc jsme potom plavali. Takže k tomuto místu mám své citové vazby. Bohužel, když se Lipno nevypouští, je to potůček jako Kateřinka. Jen ty dvoumetrové šutry tam ční z vody a připomínají mladické dobrodruží. Samozřejmě zase fotíme, takže krásy popisovat nebudu, protože to neumím.

Jaké bylo mé překvapení, když poslední den našeho pobytu od rána svítilo sluníčko, vánek jen tak povíval a vlny v nedohlednu. I odhodlala se moje bázlivá dušička na plachetničku a potom jásala a jásala, ale ne dlouho, protože musela jet domů. A zase v krásném páráku 4 hodiny v autě. Prostě klasika.

(Zub) Mistrovství Evropy v Rýmařově organizovalo rýmařovské středisko Junáka? Z mého pohledu ani spíš ne. Ale popořadě. 13. – 18.8. jsme já a Kikina stejně jako vloni vyrazili na ME v ovládání honáckého biče a lasa, žonglování s revolvery a hodu nožem a tomahawkem. Letos jsem jel už nejen jako divák, ale i jako závodník v soutěži Cena Indiana Jonese, která probíhala zároveň s ME. Nebudu popisovat mé závodní neúspěchy. Letos se prostě nedařilo. Spíš mě teď zajímá ta organizační laťka, posazená naším oddílem hodně vysoko.

Celý závod probíhá v areálu junácké chaty Na Stráni, kde sídlí celé rýmařovské středisko. Nevím, kolik mají členů, ale skautíků – jako organizátorů - tam bylo hodně. Byl jich plný hangár, stejně velký jako náš, a víte, že se do něho vejde hodně lidí. Jen když jste tam vešli, bylo slyšet slova jako jsou k..., p... a podobně. Samozřejmě, že nechyběly cigaretky (dalo by se říct „sebranka skautská“). Celý areál údajně chystali týden. Ale...!!! Terče na střefovačky stály, stejně jako vloni, za prd. Zahraniční účastník by se zhrozil. Kromě toho se všude kolem nich válel nepořádek. Při vykládání laviček a stolů a při stavbě velkého pivního stánku jsem neviděl pomáhat snad ani jediného za skautských organizátorů. Ale posedávat kolem jsem je viděl. Když jsme si v den závodu, tj. v sobotu, s hodinovým pozděním a za solidního deště museli sami

přenášet a přestavovat terče, začínal jsem se projevovat už i nahlas. Taky k tomu přispělo to, že mistři lasaři (závodníci) si sami museli přenášet a na kolenou utírat mokré lasovací plato.

Nedělní perlička mě utvrdila v tom, že je záhodno o tom napsat do Šestáku. Víte, kdo z organizátorů dělal ráno úklid? A že toho nebylo málo! Vůdce střediska s manželkou a dva starší členové, zřejmě roveři. Všichni ostatní vylézali ze spacáků až dobrou hodinu potom. Situaci jsme zhodnotili tak, že Dazul by nás asi přizabil.

Při odjezdu domů s námi jela skupinka nerýmařovských skautů. Bylo jich asi 16.

Když vezmu ještě rýmařovské, myslím, že jich bylo dohromady dost, ale já jsem fungovat viděl asi jen deset z nich, a to u vstupenek a u bufetu. Je to smutné, ale je to tak. Trošku jiný pohled na skvělý závod, ale muselo to být, jinak by mně to nedalo spát.

Roháče 19.-21.8.2004

(Anita) Měli jsme hezky najitý spoj vlak – bus až do Zuberce, ale vlak měl zpoždění, bus nám ujel, tak jsme si museli skoro dvě hodky počkat než jel další, drželi jsme se jeptišky, abychom věděli, kde máme přesezat. Pak pro nás přijel autobus, podobný tomu, co jezdí od vlaku na Pulčiny, takže těsně před rozpadem.

Spíme pod Roháčským vodopádem, nemůžeme usnout, nevím jestli jsme čekali na medvěda... Ráno vstáváme brzo a vyrážíme než bude vedro, velký šerpa mě hnal sedm hodin vkuse – dvakrát jsem šla na záchod a jednou jsme nabírali vodu (a to nebyly žádné rovinky museli jsme se vyhrabat na Volvovec 2063) až na Roháči jsem si sedla a psychicky se chystala na řetězy při zpáteční cestě.

Večer stavíme stan na pohádkovém místě, máme spolunocležníky – Němce – byli dobře schovaní, všimli jsme si jich až později, Radek se vydal na průzkum s červeným ručníkem v ruce. Poprchá, kapky padají na stan, bolí mě nohy, usínám

s klidem, stačí aby kousek od nás byl další stan, nejsme jediní blázni, a je mi hned líp. Ráno se Radek provokativně ptá, jestli mě nebolí stehna a lýtka, přiznává, že ho trošku bolí taky.

Prší, mlha, že vidím vlastní nos, scházíme dolů. Do Příbyliny jdeme po asfaltce, cítím jak mi přibývají puchýře a těžknou nohy, nesnáším asfalt. Radek je vepředu, on snad nepočká, pak se otáčí a já mu říkám, že je to teda maximální rychlost, kterou dneska jdu...

Slezká Harta 8.-9.8.2004

(Irča) Dazul přišel zase jednou s nápadem vyzkoušet darovaný surf. Protože už docela – snad – pobral rozum, vzal nás pro všechny případy s sebou. Zaobalil to sice do rodinné dovolené, ale my mu na to neskočili. Na březích Harty je na náš vkus přerybářováno.

Nasedáme do pálavy, připevňujeme surf a vyrážíme. Páju napadlo si na prkno stoupnout a nechat se táhnout. Docela mu to šlo.

V dostatečném odstupu od vlasců a kyselých obličejů šel Dazul na to. Zkoušel to, padal, vstával, padal, plachtil..... My jsme si zatím s Pájou a

Zdendou jezdili na pálavě, slunili se a hlavně radili Dazulovi, jak to dělat. Protože jsem kdysi viděla tento sport v televizi (a byly tam docela detailní záběry a komentáře) vysvětlovala jsem Dazulovi, jak to držet, zvedat z vody, natáčet plachtu na vítr, obíhat kolem té tyče, co tam je...
., prostě samé dobré věci. Vůbec nechápu, proč se na mě potom rozkřičel, že mám být potichu, nebo mu mám to jít ukázat. Bláhovec, kdybych to uměla, tak jdu jezdit a neplýtvala bych svými vědomostmi pro něho. Nicméně i přes drobné potyčky tato akce dopadla vcelku dobře. Dazul se dost vymáčel, a abych mu nekřivdila, tak si i zaplachtil, my si s dětmi docela odpočinuli a zajezdili si na lodičce.

(Dazul) Tak se nás letos ze ŠEST-KY sešlo na Mohelnickém dostavníku 14. a 15. srpna.

sek k tomu. Sice jsme se v tom několikatisícovém davu ztratili, ale neztratili jsme se. K nejslinějším hudebním okamžikům pro mně určitě patřilo vystoupení Jarmily Šulákové, nově vzniklých Pout (dříve Poupata) a slovenské divoké „bosorky“ ze skupiny HRDZA.

Příjemné pohlázení mi připravili klasici Hop trop, Lokálka a Radek Tomášek. No prostě - pošušňal jsem si. Taky jsem opět nakoupil několik raritních CD (Barel rock, Rangers, Marko Čermák a Greenhorns, Mustangové). Z těch nehudebních silných zážitků pro mne jistě bylo pouštění balonku pro Spídyho.

(Kecka) Vyrážíme v pátek vlakem ze Vsetína a náš cíl je Mohelnice, kde se každoročně už po 30 let koná festival country hudby. Jako každý rok podnikneme cestu přes půlku města abychom se dostali do areálu festivalu. Zatím co stavíme stany v lese ostatní (Kikina, Janina, Zub) už sedí na hlavní scéně a poslouchají kapely. Tento rok byla otevřená jen jedna hlavní scéna kde se hraje. K večeru se to rozjíždí a každý si přijde na své. Je tam plno stánků s občerstvením, batika, perníky, lázeňské oplatky, korálky, keramika, čajovna...

Ráno se probouzíme za zvuků písni jdeme se umýt a jdeme si lehnout někde k podiu. Večer začíná country bál a každý kdo umí tančí co to dá. Bál končí kolem druhé ráno a pak začíná jinčí zábava tvoří se kroužky lidí: n ě k d o

zpívá, povídá, hraje vláček, diskutuje no prostě nejde spát. Ráno nás budí bohoslužba která každoročně je na louce u stanů. Balíme se a jdeme na hlavní scénu ve 12 hodin zazpíváme písničku sundají se vlajky ,garda vystřelí z pušek a zase za rok AHOJ.

***Lození na skalách
3.-4.8.2004***

Akce v září

3.9. zahajovačka

10.9. oddílový pátek

10.-12.9. Help (Dazul)

17.9. oddílovka

18.-19.9. rodičovské prase

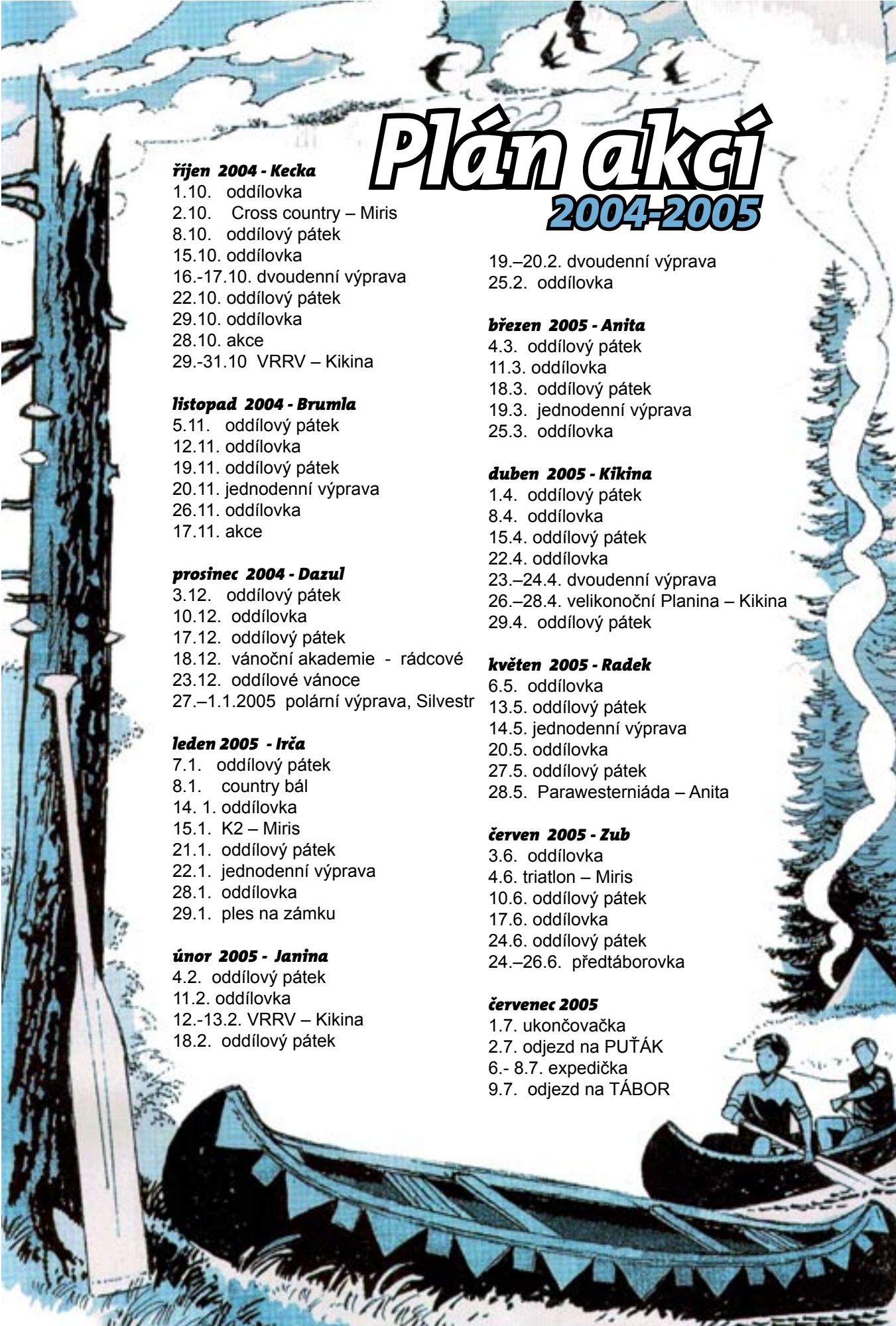
24.9. oddílový pátek

28.9. akce

Srpnová spontální RS akce po Amazonii - Miris, Fanta, Kecka a Máji na Lačnovkách a Čertákových skalách.

Toto číslo ŠESTÁKU
je určeno pro:

**Archiv všech oddílových časopisů můžeš najít na
<http://sestka.skauti.cz> (sekce ČASOPISY).**

Plán akcí 2004-2005

říjen 2004 - Kecka

- 1.10. oddílovka
- 2.10. Cross country – Miris
- 8.10. oddílový pátek
- 15.10. oddílovka
- 16.-17.10. dvoudenní výprava
- 22.10. oddílový pátek
- 29.10. oddílovka
- 28.10. akce
- 29.-31.10 VRRV – Kikina

listopad 2004 - Brumla

- 5.11. oddílový pátek
- 12.11. oddílovka
- 19.11. oddílový pátek
- 20.11. jednodenní výprava
- 26.11. oddílovka
- 17.11. akce

prosinec 2004 - Dazul

- 3.12. oddílový pátek
- 10.12. oddílovka
- 17.12. oddílový pátek
- 18.12. vánoční akademie - rádcové
- 23.12. oddílové vánoce
- 27.-1.1.2005 polární výprava, Silvestr

leden 2005 - Irča

- 7.1. oddílový pátek
- 8.1. country bál
- 14. 1. oddílovka
- 15.1. K2 – Miris
- 21.1. oddílový pátek
- 22.1. jednodenní výprava
- 28.1. oddílovka
- 29.1. ples na zámku

únor 2005 - Janina

- 4.2. oddílový pátek
- 11.2. oddílovka
- 12.-13.2. VRRV – Kikina
- 18.2. oddílový pátek

- 19.-20.2. dvoudenní výprava
- 25.2. oddílovka

březen 2005 - Anita

- 4.3. oddílový pátek
- 11.3. oddílovka
- 18.3. oddílový pátek
- 19.3. jednodenní výprava
- 25.3. oddílovka

duben 2005 - Kikina

- 1.4. oddílový pátek
- 8.4. oddílovka
- 15.4. oddílový pátek
- 22.4. oddílovka
- 23.-24.4. dvoudenní výprava
- 26.-28.4. velikonoční Planina – Kikina
- 29.4. oddílový pátek

květen 2005 - Radek

- 6.5. oddílovka
- 13.5. oddílový pátek
- 14.5. jednodenní výprava
- 20.5. oddílovka
- 27.5. oddílový pátek
- 28.5. Parawesterniáda – Anita

červen 2005 - Zub

- 3.6. oddílovka
- 4.6. triatlon – Miris
- 10.6. oddílový pátek
- 17.6. oddílovka
- 24.6. oddílový pátek
- 24.-26.6. předtáborovka

červenec 2005

- 1.7. ukončovačka
- 2.7. odjezd na PUŤÁK
- 6.- 8.7. expedička
- 9.7. odjezd na TÁBOR

HELP-ZACHRAŇ A ZVÍTĚZÍŠ

PÍŠE MAUGLI
KŘESLÍ MARKO

SKAUTI Z KATEŘINIC POŘADAJÍ V ZÁŘÍ TERÉNNÍ HRU HELP. INFORMACE JSOU NA: [HTTP://SESTKA.SKAUTI.CZ](http://sestka.skauti.cz)

PŘEČTU VÁM LEGENDU HRY.

JEDEM!

...V NEPOJIMENOVANÉ ZEMI DOŠLO K NOUZOVÉMU PŘÍSTÁNÍ LETADLA, KTERÉ PŘEVÁŽELO ÚTAJOVÁNÝ MATERIÁL S KÓDOVÝM OZNAČENÍM BETA Z. PROSTOR HAVÁRIE OBSADILA ARMÁDA, KTERÁ MÁ ZAMEZIT POHYBU NEŽÁDOUCÍCH OSOB. PROVOZOVATELÉ TV TUŠÍ SENZACI A VYSÍLAJÍ NA MÍSTO SVÉ ZPRAVODAJSKÉ TÝMY. ZAČÍNÁ HON ZA SENZACÍ. JEN MÁLO KOGO ZAJÍMÁ, ŽE NA PALUBĚ LETADLA JSOU MOŽNĚ LIDÉ, KTERÍ PŘEŽILI A POTŘEBUJÍ POMOČ...

JSME Z TV AVON, ZADÁME O VSTUPNÍ VÍZA.

PLATNOST VÍZA SE LOSUJE.

JÁ MÁM VÍZUM JEN NA HODINU, HOLKY NA TŘI HODINY A RADEK SE ZUBEM NA CELOU DOBU HRY.

RADEK A ZUB PROJEDOU CELÉ ÚZEMÍ. JAK POJDU NA JIH A HOLKY NA VÝCHOD. SKAZ ZA TŘI HODINY.

TÁHLE TÁHNE NĚKDO VELKOU BEDNU!

JSME NA STOPĚ, PŘIDTE ZA NÁMI NA KOTU 587!

CHYTU MĚ VOJÁCI, MÁM PROPADLÉ VÍZUM. ZAVOLEJ HOLKÁM!

KDE JSTE SE TOULALY TAKOVou DOBU?

ŠLY JSME SI PRO NOVÁ VÍZA.

VRAK JE NA PROTELÍ STRANĚ ÚDOLE.

PÁNŮVĚ A DÁMY, TO BUDE FUŠKA!

CO SE JI STALO?

ZSTRATILA MNOHO KRVĚ.

TOMU ŘÍKÁM ÚLOVEK!

DAŽUL SEDÍ VE VĚZENÍ, LENOCH JEDEN!

SÁL KULTURÁKU:

MÁME ŠANCI VYHRÁT. DORAZILI JSME PRVNÍ!

HIMBAJS, ALE S NOSITKAMA TO BYLO HORŠÍ!

ŠLO PŘECE O TY BEDNY, NE?

ZACHRAŇ A ZVÍTĚZÍŠ! PŘEDÁVÁNÍ VÍTĚZŮM FIDOVNÍ VLAJKY HRY HELP!

NEJVĚTŠÍ HODNOTU MÁ LIDSKÝ ŽIVOT!

?!

TUTO AKCI PODPŮRILA SKAUTSKÁ NADACE J.-FOGLARA

TO JSEM ZVĚDAVA, ZDA NÁS NADACE BUDE MÍT Z ČEHO PODPŮRIT I PŘÍŠTÍ ROK.